

Світанок

Микола Руденко

Синові Валерію

В світанковий туман між старих ясенів
Ми пірнаємо з сином — ловити лінів.

Ще не видно води, ще діяльні бобри
Не сховались в глибінь водяної нори.

Наче мудрих наук нерозгадану суть,
Над водою вони осокара гризуть.

Там, де ледь рожевіє ранковий туман,
Шарудить в очереті ікластий кабан.

Спершу сіра, а в небі уже золота
Понад озеро злякана чапля зліта

І урочиста мить, вікова таїна —
Над заплавою куля встає вогняна.

Хто ж вона — чи розумна істота, чи, мо',
Тільки піч, біля котрої ми живемо?..

Соком вишні над нами забарвлена синь.
І вдивляється в неї замріяний син.

І ворухиться в ньому небесне й земне —
Те, що змалечку мучило також мене.

Те, без чого життя на землі — не життя:
Тільки їжа та сон — без думок, без пуття,

Те, без чого батьки й звироднілі сини
Животіють, як в мулі ледачі лини.